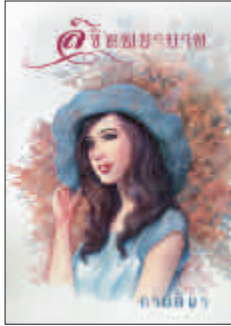

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ลิขิตพยาบาล ๑ กานติมา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๕๘

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สัมกรไทย

ราคา : ๓๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กานติมา.

ลิขิตพยาบาล.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๔๗๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-520-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุครัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ตันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสดตรา

รจนา คงทน สุรินทร์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

กานติมา เขียน 'ลิขิตพยาบาท' ให้กลายเป็นลิขิตแห่งความรักไปได้ โดย ช่ออัญชัน คือตัวละครที่ถูกจูงใจให้ทำเช่นนั้น

แรงกดดันของ ช่ออัญชัน จากการสูญเสียสามี และตัวเองก็แทบเอาตัวเองไม่รอด รวมถึงความรักที่เธอทุ่มเทให้ลูกสาวสุดที่รักคือ ชัยภูวนาช ทำให้เธอต้องอยู่ต่อไปอย่างเข้มแข็ง เริ่มวางแผนและบงการทุกอย่าง ลิขิตทุกสิ่งรอบตัวเพื่อปกป้องคนที่รักให้พ้นอันตราย และจัดการคนชั่วให้ได้รับกรรมที่ก่อไว้

เรื่องของความโลภ ความแค้น ที่กว่าจะยุติลงได้ก็ต้องผ่านความสูญเสียเจ็บปวดกันทั้งสิ้นนี้ ถูกนำมาเป็นพล็อตนวนิยาย 'ลิขิตพยาบาท' ในแนวทางของ กานติมา ซึ่งเธอเรียกว่าเมโลดราม่า อันเป็นแนวถนัดของเธอแนวทางหนึ่ง

จากใจผู้เขียน

กานติมา

ในสังคมไทยทุกวันนี้มีข่าวที่ชวนให้คิดและประหลาดใจอยู่หลายเรื่อง เช่นข่าวเศรษฐีหนุ่มใหญ่ประกาศรับสมัครคนมาเป็นขេยหรือจะเป็นข่าวเศรษฐี ถูกอุ้ม...และแม่แต่ข่าวแย่งชิงมรดกกันของบางตระกูล จนกลายเป็น Talk of the town ให้คนได้ลุ่นว่าเหตุการณ์จะลงเอยเช่นไรผู้เขียนจึงเก็บเรื่องราวเหล่านั้น มาผูกร้อยกันเป็นนวนิยายแนวโรแมนติกเมโลดราม่า เรื่อง ‘ลิขิตพยาบาท’

เพราะถูกญาติสาามีวางแผนฆาตกรรม เธอจึงสูญเสียเขาไป...หลังรอดพ้นความตายมาได้ ด้วยความแค้นและพยาบาท รวมถึงความรักความห่วงใย และปรารถนาดีต่อลูกสาว หล่อนเตรียมการที่จะกระชากหน้ากากฆาตกรทุกคน ด้วยแผนแต่งงานก้ำมะลอกับหนุ่มรุ่นลูก

แล้วหล่อนก็ลิขิตชีวิตของลูกสาวนับแต่หน้าที่แรกที่หญิงสาวกลับถึงเมืองไทยให้อยู่ในโอวาท “พ่อเลี้ยง” ขณะเดียวกันหล่อนก็ทำตัวเป็นกามเทพให้ชายหนุ่มกับลูกสาวตนด้วย

แต่...ความระแวง อคติ ซิงซัง และลมปากของญาติๆ ทำให้หญิงสาวทำทุกวิถีทาง ที่จะกระชากหน้ากาก ลากไส้เผยธาตุแท้ของเขาออกมาให้ทุกคนเห็นว่าเขาแค่หวังสมบัติของแม่เธอ

พายุร้ายแห่งความละโมภโลภมากของญาติ และอคติที่มีในใจของสองแม่ลูก เกือบจะพัดพาเอาความรักความปรารถนาดีที่แม่มีต่อลูกพังกินท์ลง หากไม่ได้ความดีงาม เฉลียวฉลาด เข้มแข็ง และรักความถูกต้องยุติธรรมของชายหนุ่ม ช่วยล้างความพยาบาท ชัดขวางแผนร้าย และดึงปมปัญหาของแต่ละคนออกมาแฉ

ความรัก...เกิดขึ้นได้แม้จะอยู่ท่ามกลางสงครามความอคติ ระแวงและซิงซัง ติดตามคำตอบของเรื่องราวทั้งหมด และอิมเมไปกับความรักความอบอุ่นของครอบครัวและจากหนุ่มสาวที่เพิ่งค้นพบหัวใจตนเองได้ตั้งแต่ต้นจนอวสาน

ลิขิตพยาบาท

กานติมา

เสียงปรบมือดังเกรียวกราวในห้องเรียนการออกแบบวัสดุตกแต่งภายในของภาควิชา Interior Architecture & Design นักศึกษาทุกคนต่างยินดีที่ผลงานการออกแบบโมเดลชุดรับแขกชื่อ ‘The Lover’ ของชญัญญาฯ ได้คะแนนสูงสุด

แม้ชญัญญาฯ จะดีใจกับคะแนนนี้แต่มันคืองานหนักที่เธอจะต้องลงมือทำมันขึ้นมาให้เป็นของใช้งานได้จริง แข็งแรง สวยหรูมีรูปแบบที่แปลกและเก๋ตามที่เราทำโมเดลออกมา และต้องเสร็จภายในเวลาหนึ่งเดือน

“หนึ่งเดือนกับการทำผลงาน และอีกหนึ่งเดือนกับการสอบไฟนัล จากนั้นเราจะได้รู้กันว่าผลงานที่ทำออกมาเป็นของใช้จริง ใครจะได้คะแนนสูงสุด... ชญญาฯ คุณต้องเตรียมใจกับความผิดหวังด้วยนะ... ถ้าคุณไม่ตั้งใจทำชิ้นงานคะแนนสูงสุดอาจจะเป็นของคนอื่น”

“ฉันต้องทำงานออกมาให้ดีที่สุดให้ได้คะแนนสูงสุดเหมือนที่ทำโมเดลคะอาจารย์”

หญิงสาวรืปากกับต้อกเตอร์หนุ่มใหญ่ ด้วยภาษาอังกฤษที่คล่องปรือราวกับเป็นเจ้าของภาษา แม้จะจบปริญญาตรีบริหารธุรกิจแบบลุ่มๆ ดอนๆ จากมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังของเมืองไทย แต่คะแนนภาษาอังกฤษของเธอก็ดีเยี่ยม

เพื่อนๆ ต่างแยกย้ายกันไปเมื่อผู้สอนบอกหมดเวลา นักศึกษาสาวผิวเข้มตาคมจากอินเดียกระเช้าชญัญญาฯ ว่า

“ผลงานของคุณแปลกและสวยเก๋แบบนี้ประกาศขายผลงานทางทวิตเตอร์เลยดีมั๊ยชญญาฯ”

“ไอ้...ฉันไม่กตตันตัวเองขนาดนั้นหรอกจ้ะ...ขอใบ้ชนะซินดี้ที่แนะนำ”

สองสาวหัวเราะ ก่อนจะผละจากกันไป

หนู่มออกสาวกับหญิงสาวโเกะที่สะพายเป้ใบใหญ่และหน้าตายังมีสีสัน
จัดจ้านด้วยเครื่องสำอางวิ้งมาจากอีกตึกหนึ่งซึ่งมีทางเชื่อมมาถึงตึกที่ชญานู-
นุชเรียนอยู่ ทั้งสองร้องเรียกอย่างไม่รู้จักอับอายใคร

“ชญานู...ชญานู รอก่อนอย่าเพิ่งรีบไป”

ชญานูหันขวับแว้วไต่ยืนเสียงเรียกจึงหยุดและหันไปมองเพื่อนที่วิ่งกระหืด
กระหอบมา

“อ้าว นีร่า เอ็มมา อะไรของพวกแกเนี่ยอะอะเสียงดังเป็นกะเหรี่ยง
ตกคอยไปได้ไม่อายเขาหรือไง”

ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยมปลายจนเรียนมหาวิทยาลัย
แม้จะต่างคณะ แต่ก็กินข้าว เดินช้อปปิ้งและเที่ยวด้วยกันมาตลอด พอบิน
ลัดฟ้ามาเรียนที่ซานฟรานซิสโก เพื่อนสองคนนี้ก็คอยกระตุ้นให้ชญานู
ตัดสินใจแอบเรียนทางด้านที่เธอสนใจคือเรียนทางด้าน Interior Architecture
& Design สถาปัตยกรรมภายใน แทนที่จะเรียนต่อปริญญาโททางด้าน
บริหารธุรกิจการโรงแรมตามที่คุณแม่สั่งไว้

“ไม่เรียกเสียงดังเดี๋ยวกะไม่ได้ยิน แกรีบไปเรียนแลนดส์เคปไม่ใช่หรือ”
นีรนูซพูดสวนขึ้นทันที

“ใช่แล้ว แต่ทำไมแกสองคนแต่งหน้าแต่งตาจัดและประหลาดขนาดนี้”

“โอ๊ะโอ...เพื่อนรัก...ฉันกับนีร่าเพิ่งออกจากคลาสเมคอัพ วันนี้เราสอบ
แต่งหน้าแฟนซีกันนะ...เร่ดัมย์” มาณพรขยี้หน้าเข้ามาอวดเพื่อนจนหน้า
จะแนบกัน ชญานูซหัวเราะเสียงแหลมก่อนจะค่อนข้าง

“เรียนมาตั้งนานทำได้แค่นี้หรือ”

“บ้า...แก...ฉันสองคนกำลังอยู่ในช่วงทบทวนสิ่งที่เรียนมาทั้งหมดด้วย
การลงมืออย่างจริงจังและจับเวลา งานต้องเร็ว ออกมาต้องสวยเก๋และเนียน
มีคุณภาพ excellent ชนะเลิศ” มาณพรขยี้ไปตัวช่วยอวดเพื่อนไปด้วย

“แหม...สมกับที่เรียน acting จริงๆเลยนะเพื่อนฉัน...แล้วยังไงวิ่ง
ตามฉันมาเนี่ยมีอะไร...พูดมาเร็วๆเลย จบแล้วฉันจะได้รีบไปเข้าห้องเรียน”

“ขยันจริงๆเลยนะแกเรียนทั้งตกแต่งภายใน ปรับและตกแต่งภายนอก

สุขความรู้เต็มหัวเกินไปหรือเปล่าเพื่อน”

นীরุชเหินบแนม

“อ้าว...แกก็รู้ว่าพ่อแม่ฉันสั่งให้เรียนอะไร แกสองคนนะที่เป่าหูให้ฉัน ย้ายมาเรียนที่ Academy of Art ที่ซานฟรานนี่”

“บ้า...บ้า อย่ามาโทษพวกฉันนะยะ” เพื่อนทั้งสองเอ่ยขึ้นพร้อมกัน แล้วถอยหลังกรุดเหมือนกำลังเรียนการแสดงกันอยู่ ชัญญานุชหัวเราะคิกๆ แล้วว่า

“ฉันไม่ได้โทษแกสองคนหรอก...มีแต่จะชอบใจที่พวกแกทำให้ฉันกล้า แหกกฎของพ่อแม่ และเพราะแบบนี้แหละฉันถึงต้องเรียนไว้ทั้งตกแต่ง ภายนอกและภายใน ถ้าถูกพ่อแม่ตำหนิได้บอกท่านว่า ฉันเรียนมาเพื่อดูแล ทั้งโรงแรม รีสอร์ทและห้างสรรพสินค้า เรียนมาแบบลงมือทำไม่ใช่แบบนั่ง โต๊ะชี้นิ้วสั่ง”

เธอพูดกับเพื่อนเหมือนซ้อมอธิบายเหตุผลทั้งหมดที่เธอตัดสินใจเรียน ในสิ่งที่เธอชอบ...เมื่อถึงเวลาที่พ่อแม่รู้ว่าเธอใช้เวลา ๔ ปีกับการเรียนปริญญาตรีอีกใบหนึ่ง ไม่ใช่ปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจอย่างที่พ่อแม่คาดหวัง

“เอ้อ...ที่วิ่งมาหาแกเนี่ยจะมากบอกว่าเทียร์เขาฝากฉันมากบอกแกว่าเย็นนี้ เขาชวนเพื่อนใหม่สองคนไปปาร์ตี้ที่ห้องแก...แล้วฉันกับเอ็มมาก็ม่าจะไปด้วย”

ชัญญานุชหน้านิ่งขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อนึกถึง ธราเทพ ชายหนุ่มคน พิเศษที่เธอตัดสินใจคบเขาเป็นคนรักเมื่อปีก่อน หลังจากที่เขาเพียรพยายามมานั่งเฝ้านอนเฝ้าเธออยู่ที่ห้องเพื่อนของเขาที่อยู่พาร์ตเมนต์เดียวกับเธอ

ทั้งนীরุชและมาถนพรรณไม่ค่อยไว้ใจธราเทพนัก นับแต่รู้ว่าชัญญานุช ตัดสินใจคบหาชายหนุ่ม ‘ดิสท์แตก’ คนนี้ เพื่อนทั้งสองก็ทำตัวเป็นพี่เลี้ยงที่ แสนดี มาแทรกกลางระหว่างธราเทพกับชัญญานุชบ่อยๆ

‘บอกตรงๆ ว่าฉันกลัวหมอนี้ทำให้แกเสียใจนะชัญญา ฉันกับนังเอ็มมา เลยขอแทรกกลาง’

‘ก็ไม่ได้ว่าอะอะไรซะหน่อย มีปาร์ตี้เมื่อไหร่ฉันก็ชวนแกสองคนอยู่แล้ว’

ชัญญานุชเคยบอกอย่างนั้นเพราะเธอเองก็ไม่ได้คิดอยากจะมีเวลาเป็น

ส่วนตัวเพื่อจะหวานชื่นกับคนรัก...เธอรู้สึกว่าคุณเองยังไม่ได้รักภรรยาเธอมากพอที่จะให้เขาอิงแอบแนบชิดเธอได้

“โอเคเนะชญญา ฉันมาบอกแก่ตามที่เทียร์บอก...แค่นี้แหละ” นีรุษขยับต้นแขนเพื่อนเบาๆ

“มีโทรศัพท์ทำไมเขาไม่โทร. มาหา ไม่คิดจะขออนุญาตเจ้าของห้องหน่อยหรือว่าจะมีปาร์ตี้ ฉันยินดีมั๊ย และเพื่อนใหม่ของเขาจะเป็นใคร ฉันรู้จักหรือเปล่า...แหม...คิดอะไรไปเองตลอดเลยเทียร์เนี่ย” ชญญานูซอบิบ

“จริง...ฉันเคยบอกแก่แล้วไซ้มั๊ยว่าฉันกับเอ็มมาไม่ค่อยโอเคกับหมอนี้”

“นั่งนี่ร่า เอาฉันไปอ้างเพื่อตัวเองหรือเปล่าละ ฉันไม่ได้รังเกียจเขาซะถ้ายัยชญญาปล่อยฉันสอยเขามาเคี้ยวเล่นแน่ๆ” มาถนพรระพุดกิ้วหัวเราะ นีรุษขยับแขนเพื่อนหนุ่มใจสาวแล้วดูว่า

“พุดมากน่าเอ็มมา ดูซิเพื่อนคิ้วผูกโบแล้ว...มีอะไรหรือเปล่าชญญา”

“เปล่า...ไม่มีอะไร...โอเคตามนั้นแหละ ฉันเลิกหมอง ใครจะหิ้วกับข้าวอะไรก็หิ้วไปนะ แล้วไปอุ่นที่ห้องฉัน”

“อ้าว เมื่อเดือนก่อนไม่ใครเวฟเธอเสียนี้” นีรุษถาม

“ฉันเพิ่งซื้อเครื่องใหม่เมื่อวานนี่เอง”

“อ๊วยเป็นแม่บ้านแม่เรือนนะยะเพื่อนฉัน”

“พุดมากนะ...โอเคเนะ แล้วเจอกัน”

ทั้งสามแยกย้ายจากกัน ชญญานูซยังต้องเดินไปอีกไกลกว่าจะถึงสถานที่เรียนภูมิสถาปัตย์ ระหว่างทางเธอนึกจะโทรศัพท์คุยกับพ่อแม่ที่เมืองไทย แต่พอมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองแล้วก็เปลี่ยนใจ

“อืม...ที่เมืองไทย...ป่านนี้คุณพ่อคุณแม่คงหลับไปแล้ว...เอาไว้ค่อยคุยดีกว่า”

* * *

ถนนลาเวนเวิร์ทซึ่งหันหน้าเข้าหาอ่าวซานฟรานซิสโกนั้นเมื่อพาร์ตเมนต์หลายแห่ง เพราะย่านนี้เป็นย่านที่นักศึกษาต่างชาติมักจะมาพักอาศัยใกล้สถาบันการศึกษา ราคาอยู่ในระดับกลางๆ ไม่แพงนัก

อพาร์ตเมนต์สไตล์เอ็ดเวอร์เดียนที่ชัชฎาอนุชมาเช่าอยู่นั้นขึ้นชื่อว่ามีนักศึกษาจากเมืองไทยที่ฐานะค่อนข้างดีมาเช่าอยู่หลายคน ที่เธอเคยรู้จักและทักทายกันบ้างคือชนัยชนม์ ไตรพันธ์พงศ์ ทายาทเจ้าของธุรกิจโรงแรมห้างสรรพสินค้าและรีสอร์ทระดับแถวหน้าของไทย

ธราเทพเป็นชายหนุ่มรูปร่างโปร่งบาง เขาอยู่ในชุดที่ค่อนข้างมอมแมม ผมเผ้าหนวดเครายาวรุงรังเหมือนไม่ได้อาบน้ำสระผมมาหลายวันมือข้างหนึ่งถืองานปั่นสูงขนาดหนึ่งฟุต อีกข้างหนึ่งถือถุงอาหาร ยืนพิงรั้วที่สูงแค่อะไรอย่างอ่อนแรง

พอชัชฎาอนุชเดินมาถึงเขาก็ต่อว่าทันที

“ทำไมกลับมาช้าจังเลยชัชฎา ผมยืนรออยู่ตั้งเกือบชั่วโมงแล้วนะ เหนื่อยจะแย่” สีหน้าแววตาเขาบ่งบอกว่าหงุดหงิดมาก

“ก็คุณนัดหกโมง” ชัชฎาอนุชตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่พยายามสะกดกลิ่นความไม่พอใจไว้

“ผมมาตรงเวลานะ”

“ฉันหมายถึง...ฉันเลิกเรียนหกโมงครึ่ง กว่าจะเดินมาถึงที่นี่ก็เกือบชั่วโมง...เหนื่อยเหมือนกันนะ...แล้วไหนล่ะเพื่อนของคุณและเพื่อนของฉัน”

“อ้าว...นี่รำกับเอ็มมาจะมาจอยน์ปาร์ตี้กับเราหรือ” เขาชักสีหน้าไม่พอใจขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

“ก็คุณเป็นคนฝากสองคนนั้นมาบอกฉัน เขาก็ต้องคิดว่ามาจอยน์ได้นะซี”

“เขามาทุกครั้งที่ผมมา” เขาเอ่ยน้ำเสียงกระด้างแววตาขุ่นขวาง

ชัชฎาอนุชสูดจะทนเก็บอาการ เธอจึงถามกลับไปเสียงดังแสดงความไม่พอใจบ้าง

“แล้วทำไมหรือ คุณไม่อยากจะเพื่อนฉันมาร่วมปาร์ตี้...แล้วคุณถามฉันสักคำมัยว่า วันนี้ฉันยินดีให้คุณชวนเพื่อนคุณมาปาร์ตี้ที่ห้องฉันหรือเปล่า...ฉันเรียนหนักมาก ไก่ลิสอบแล้ว งานฉันเยอะ แล้วฉันก็เหนื่อยมาก”

“ผมก็เหนื่อย หิว ง่วง...ไม่ได้นอนมาสัปดาห์แล้ว” เขาเริ่มมอง

“ทำอะไรอยู่ล่ะ แล้วทำไมไม่กลับห้องคุณแล้วก็พักผ่อนให้หายเหนื่อย
หายว่งแล้วค่อยมาเจอกัน”

“โห...สัญญาทำไมต้องดูด้วยล่ะ ก็งานมันชิ้นนี้แหละซี” เขาอวด

สัญญานุษมองรูปปั้นที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายเธอ

“ใครเอ่ย...ใช่ผู้หญิงที่ชื่อสัญญานุษมั้ยนะ” เขาเริ่มอารมณ์ดีขึ้น

“เทียร์...คุณนั่นฉันส่งอาจารย์เหรอ” สัญญานุษทั้งตื่นเต้น และงุนงง
และขำความคิดของเขา

ธราเทพยิ้มกว้างและว่า

“ผมอยากจะเซอร์ไพรส์คุณ ก็เลยปั้นรูปคุณส่งไป...นี่ดูจากภาพถ่ายนะ
ยากแต่ก็โอเค...ผมทำเสร็จแล้ว ได้คะแนนแล้วด้วย”

“อ้าว...แล้วไม่เก็บไว้ที่คณะเหรอ”

“อาจารย์เขาจะเลือกไปเก็บ ไม่เอาทุกชิ้นหรือ...ส่วนอันนี้อาจารย์ก็
เลือกนะ...แต่ผมขอคืนเพราะผมตั้งใจเอามาให้สัญญา”

“อืม...ต้องลงสีอีกมั้ยเนี่ย” เธอมองภาพดินสีเหมือนเปลือกไข่ไก่

“แน่นอน วันนี้เอามาอวดสัญญาก่อนไงเดี๋ยวผมจะให้เวลากับการทำสี
เก็บรายละเอียดอีกหน่อย...ผมมีหมวกเก๋ๆ อยู่ใบหนึ่ง แล้วก็สร้อยมุกสวย
มาก ผมจะใส่ให้รูปปั้นนี้ด้วย”

“มัวแต่ทุ่มเททำงานนี้ เดี๋ยวงานชิ้นอื่นก็ไม่เสร็จ เรียนไม่จบกันพอดี”

“โอ๊ย...ก็ไม่ได้อยากรีบจบหรือ เรียนไปเรื่อยๆ ความรู้จะได้แน่นๆ ไร
งานชิ้นไหนไม่ยากทำ ฟันใจทำมันก็ออกมาไม่ตี ไม่สวย ไม่ได้อารมณ์ไม่มี
ชีวิตชีวา ผมจะไม่ทำงานเพื่อเกรดหรือเพื่อเงิน...ผมจะทำด้วยจิตวิญญาณ”
เขาฟังเหมือนคนขี้ไม้

“เทียร์...ทำไมคุณไม่คิดจะรีบเรียนให้จบ รีบกลับเมืองไทยล่ะคะ”

“ผมกะว่าอีกสองสามปีโน่นแหละ...สัญญาล่ะ จบแล้วจะต่อโทบริหาร
ธุรกิจตามที่ทางบ้านสั่งหรือเปล่า...ในเมื่อสามสี่ปีที่ผ่านมา ก็เรียนอย่างที่ตัวเอง
ชอบแล้ว”

“โห...เรียนต่อโทบริหารไม่ไหวหรือเทียร์...เหนื่อย...มาเรียนสี่ปี ไม่-

ได้ทำตามคำสั่งที่บ้านเลย...มันนานเกินไปแล้วกลับไปก็ยังไม่รู้จะโดนว่าหนักหนาสาหัสขนาดไหน”

“Don't worry be happy นะครับที่รัก...อะไรยังไม่เกิดก็อย่าเพิ่งไปกังวลมัน...ว่าแต่สัญญาคิดว่าจบแล้วจะกลับเลยใช่ไหม”

“ก็...คงต้องกลับไปสารภาพกับพ่อแม่ก่อนแล้วค่อยกลับมารับปริญญา”

“ไม่คิดถึงผมเลยเหรอ...ใจสัญญาคงบินปรอไปเมืองไทยแล้ว...ใจร้าย”
เขาโอดเสียงอ่อยๆ

“แหม...เที่ยวรีไครว่าไม่คิดถึงล่ะ แต่ฉันคิดว่าต้องปล่อยคุณไว้ที่นี่เพื่อเรียนตามหลักสูตรให้ครบฉันก็หนักใจแล้วนะ คุณเรียนอยู่ปีสี่แต่เกรดแค่ปีสอง...อีกนานแค่ไหนกว่าจะจบ”

“เรียนศิลปะไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องมีเป้าหมายที่ปริญญาก็ได้...ผมมาเรียนเพราะผมอยากเรียน ถ้าอยู่ๆ ผมคิดถึงสัญญาจนทนไม่ไหว ผมก็อาจจะหยุดเรียนบินกลับเมืองไทยก็ได้”

“กลับไปแต่งงานหรือคะ” สัญญาชูชองหยั่งความรู้สึกที่เขามีสต่อเธอ

“หืมม...ผมว่าสัญญาคงยังไม่ได้คิดเรื่องนี้หรอก...ใช่ไหม” เขารีบโยนมาให้เธอตอบ แล้วพูดต่อ

“ธุรกิจพินไลน์ของตระกูลคุณใครจะสานต่อล่ะครับ ถ้าคุณแต่งงาน”

“แสดงว่าคุณก็ไม่ได้คิดเรื่องธุรกิจของฉัน”

“สมบัติของตระกูลคุณ ผมไม่คิดอยากแต่ต้องอยู่แล้ว”

“จริงสิ ตระกูลผู้ดีเก่าคงไม่ชอบทำธุรกิจ”

“บ้าตระกูลผู้ดีเก่าอะไรล่ะ แค่พ่อกับแม่ได้รับมรดกที่ดินจากต้นตระกูลเลยมีสวนยาง สวนปาล์มเยอะแคะนั่นแหละ ผมก็ยังไม่ได้คิดว่าจะลงไปแบ่งเบากะหรือคะ”

สัญญาชูชองรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยกับความไม่กระตือรือร้นของเขาแต่ก็พูดออกมาไม่ได้เพราะคนอารมณ์ศิลป์อย่างธรรมชาติ เป็นพวกอ่อนไหวโอนอ่อนง่ายตั้งต้นอ้อลลอม เข้าใจยาก เอาใจยาก ไม่รู้เวลาไหนจะอารมณ์ดี เวลาไหนจะขุ่นใจ

ที่ชญานานุชคบเขาและตัดสินใจรับเขาไว้เป็นคนพิเศษก็เพราะเห็นว่า
ในภาพรวมแล้วเขาดูดี รูปร่างหน้าตาดี มีชาติตระกูล ไม่ได้อวดร่ำอวดรวย
เขาอยู่ง่ายกินง่ายติดดินจนบางครั้งชญานานุชรู้สึกว่าเขาไม่มีรสนิยมเอาเสียเลย
มากจนพระยศยกถามว่า

‘ชญานู๊ แกรู้มั๊ยว่าความรักมันคืออะไร’

‘แล้ว...ที่คบเทียร์เนี่ย รักเขาหรืองกับชีวิตระยะยัยชญานู๊’ เป็นคำถาม
ต่อของนิรनुช

ชญานานุชก็ไม่เคยได้ตอบคำถามนี้สักครั้ง แม้แต่จะตอบคำถามตัวเอง
ว่า เธอกับธราเทพรักกันจริงๆหรือ

“เอาละชญานู๊ เราริบบิ้นไปที่ห้องกันเถอะ..ในฐานะเจ้าของห้อง เรา
ควรมีเวลาจัดสถานที่สักนิด”

“ก็จริง ฉันไม่ได้จัดห้องมาเป็นเดือนแล้ว”

ชญานานุชไม่ได้กระตือรือร้นที่จะขึ้นไปจัดห้อง แต่อยากได้ยินคำพูด
ของธราเทพที่ว่าถ้าเธอไม่ได้จัดห้อง ไม่สะดวกที่จะต้อนรับใคร เขาย้ายที่
ปาร์ตีก็ได้...แต่เปล่าเลยเขาไม่พูดอะไร

เพื่อนชายสองคนที่เป็นคนไทยเป็นหนุ่มจากภาคใต้ที่ธราเทพบอกว่ามี
ฝีมือในงานศิลปะ ‘ชั้นเทพ’ ชญานานุชยังไม่เห็นจึงยังไม่เชื่อว่าฝีมือของเพื่อน
คนรักจะเป็นดังที่เขาว่าหรือไม่ เพราะโดยปกติแล้วธราเทพเป็นคนที่ไม่ปลื้มกับ
อะไรได้ง่าย...แต่แล้วชญานานุชก็อยากจะยอมรับตามที่ธราเทพบอก เพราะ
ไม่กี่นาทีที่นั่งกินและดื่มกันอยู่นั้น เพื่อนของธราเทพคนหนึ่งวาดรูปห้องพัก
ของชญานานุชได้อย่างละเอียด ด้วยสีไม้ที่อยู่ในเป้ประจำตัวของพวกเขา บน
กระดาษที่ชญานานุชพรีนตงานไว้หน้าหนึ่ง

เมื่อได้คุยกันอย่างเป็นจริงเป็นจัง ชญานานุชก็ได้รู้ว่าฐานะของสองหนุ่ม
เพื่อนของธราเทพนั้นไม่ได้มั่งมีเลย พ่อแม่ต้องขายเรือประมง ขายสวนยาง
เป็นค่าตัวเครื่องบินให้เขาและมีเงินติดกระเป๋ามาบ้างเพียงเล็กน้อย จากนั้น
ทั้งสองก็มาผจญภัยในเมืองใหญ่นี้ด้วยการเกาะเพื่อนกินบ้างรับจ้างวาดภาพ
ตามสถานที่ท่องเที่ยวบ้างพอมีเงินใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ พวกเขากินง่ายอยู่ง่าย

เพื่อนรักทั้งสองของชญญานุชได้แต่แอบมองอยู่ห่างๆ แต่ไม่ยอมเข้าไปสนิทชิดใกล้ ชญญานุชเองก็แค่เป็นคนยิงคำถามไม่ได้เสนอตัวที่จะให้ความช่วยเหลือแบ่งปันอันใดแก่สองหนุ่ม

* * *

ชญญานุชตื่นนอนและลืมตามองเพดานพร้อมกับคิดทบทวนเรื่องราวของเมื่อวานนี้ แล้วก็หยิบนาฬิกาปลุกที่หัวเตียงของเธอมาดู...เจ็ดโมงเช้าของที่นี่เป็นเวลาของการเริ่มต้นการทำงาน และการเรียน

แต่สำหรับที่บ้าน 'อัญญาไพศาล' สมาชิกในบ้านบางคนอาจจะยังอยู่ที่ทำงาน บางคนอาจจะอยู่ทำงานเลี้ยง หรือยังดูแลลูกค้าอยู่ ไม่ใช่เรื่องน่ากังวล เพราะกฎเหล็กของบ้านหลังนี้ ที่มีมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าของเธอคือ...ช่วงหกโมงถึงเจ็ดโมงเช้าจะเป็นเวลาที่ทุกคนต้องมารวมตัวกันในห้องอาหารที่ตึกใหญ่ รับประทานอาหารร่วมกัน ถวายสารทุกข์สุกดิบและความคืบหน้าของงานที่แต่ละคนได้รับ ยกเว้นคนที่ต้องไปทำงานต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ

เมื่อวานนี้เวลาที่เหมาะสำหรับที่ชญญานุชจะโทรศัพท์กลับบ้านกลายเป็นเวลาที่ธราเทพขอมิปาร์ดีพอดีเธอก็ไม่ได้โทร.

เข้านี้เธอตัดสินใจจะเสียมารยาทโทร. กลับไปหาบิดาหากเขาติดประชุมหรือดูแลลูกค้าอยู่...แต่ก่อนที่เธอจะกดโทรศัพท์ก็มีเสียงเรียกเข้าแทรกมาเสียก่อน

“ชญญา...เธอตื่นหรือยัง...อาจารย์โทร. มารบกวนหรือเปล่า”

“ฮ้า...อาจารย์...โอเคค่ะ...ตื่นแล้ว...ตื่นแล้ว” เธอรีบพรวดพรวดลุกขึ้นนั่งคว่ำสมุดบันทึกและดินสอมาเตรียมพร้อมที่จะรับคำสั่งของอาจารย์

“ฟังนะชญญา...เธอมาพบอาจารย์ที่...”

ชญญานุชไปมหาวิทยาลัยเข้ากว่าปกติทั้งที่ไม่มีชั่วโมงเรียนเพื่อที่จะฟังข่าวดีที่อาจารย์ประจำวิชาบอก ขณะเดียวกันเธอก็โทรศัพท์ไปตามนีนรุช พอออกจากห้องพักอาจารย์ชญญานุชก็ยิ้มไม่หุบ...มันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น และควรจะได้คุยฟังให้คนสนิทชิดใกล้ได้ฟังและร่วมดีใจไปกับเธอนีนรุชจึงกระหืดกระหอบมาพร้อมคำถาม

“ไงชัยญาโทร. ตามฉันแต่เช้าเลย...มีปัญหาอะไร”

“นี่รา...ฉันดีใจมากๆ เลย์รู้มั๊ย...โมเดลชุดรับแขก The Lover ที่ฉันตั้งชื่อไทยว่าแฝดเสน่หาของฉันนะมันเป็นที่ถูกใจของนักร้องดังมารีอาร์มาเลยนะ”

“เอ๊ะ...ยังงี้ ยังงี้...เล่าละเอียดหน่อยซิ”

“อาจารย์บอกว่า มารีอาร์เห็นโมเดลชุดรับแขกแฝดเสน่หาของฉันที่อาจารย์เอลงในเว็บไซต์ของคุณะ มารีอาร์ติดต่อมาทางอาจารย์จะจ้างฉันทำขึ้นมาสองชุด เพราะฉะนั้นต่อไปฉันจะไม่มีเวลาว่างเลยนะแก สอบเสร็จก็คงไม่ได้กลับบ้านเร็วอย่างที่คิด”

“อืมม...ชาวดีแบบนี้แกก็ถือโอกาสบอกพ่อแม่แกซะเลยซิว่าที่แกเรียนมานะมันสุดคุ้มนะ...นักร้องดังอย่างมารีอาร์ทั้งดั่งทั้งรวยสิ้นฟ้าเขาจะไปซื้อเฟอร์นิเจอร์แบรนด์ดังแค่ไหนก็ได้แต่เขากลับซื้อไอเดียแกละ...ดีใจด้วย”

“ฉันจะต้องบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อก่อน เพราะถ้าบอกคุณแม่มีหวังโดนตำหนิแน่ๆ”

“แล้วหวานใจแกละ”

“เฮ้อ...ไม่ต้องบอกหรอก...ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวฉันละกัน”

“อ้าว...แล้วกัน...ก็โอเคนะถ้าแกไม่ให้ออก ฉันก็ไม่พูด”

“บอกยัยเอ็มมาด้วยก็แล้วกันนะว่า...ไม่พูด”

สองสาวมองสบตาแล้วพยักหน้าให้กัน ชัยญานูชตบไหล่เพื่อนเบาๆ แล้วนัดพบกันที่ร้านอาหารที่คณะของนิรันุช เธอบอกว่าโทรศัพท์ไปเมืองไทยเสร็จแล้วจะตามไป

๒

วิศาล อัญญาไพศาลออกจากห้องจัดเลี้ยง แล้วลงลิฟต์มาถึงล็อบบี้ เขาหยุดเดินเมื่อโทรศัพท์สั่นอยู่ในกระเป๋ากางเกง พอหยิบขึ้นมาเห็นตัวเลขมากมาย บนหน้าจอเขาก็ยิ้มกว้าง

“ว่ายังไงลูก...เป็นไงบ้างชญญา สบายดีหรือเปล่า มีปัญหาอะไร”

“ไม่มีปัญหาอะไรยุ่งยากหรอกค่ะคุณพ่อ มีแต่คิดถึงแล้วก็มีความสุขมากบอก”

ชญญานูชรู้ว่าผู้เป็นพ่อตามใจเธออยู่แล้ว เธอจึงเลือกสารภาพเรื่องทั้งหมด เธอไม่ได้เรียนต่อปริญญาโทบริหารการโรงแรมตามที่มารดาสั่งคนฟังอึ้งไป

“คุณพ่ออย่าโกรธชญญา นะคะ...ชญญาอึดอัดมาสามสี่ปี...วันนี้ชญญาตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อก่อน”

“พ่อไม่ได้ว่าอะไรลูกหรอก สบายใจได้” คนพูดถอนหายใจยาวจนชญญานูชลังเลจะพูดต่อดีไหม แต่เธอก็บอกว่า

“ขอบคุณค่ะคุณพ่อ อย่างน้อยชญญาก็จบปริญญาตรีสองใบนะคะ” น้ำเสียงเธอร่ารื่นขึ้นเมื่อเห็นว่าผู้เป็นพ่อไม่ได้ขุ่นเคืองใจในสิ่งที่เธอทำลงไป

“แล้วถ้าถึงตอนที่คุณแม่รู้เรื่องนี้คุณพ่อต้องช่วยพูดให้คุณแม่โกรธชญญา น้อยลงนะคะ”

“พ่อว่าแม่เขาอาจจะบ่นยืดยาวและนาน...แต่ลูกสบายใจได้เลย...สำหรับพ่อแล้วไม่ว่าลูกจะจบอะไรมาลูกก็ต้องเป็นผู้บริหารบริษัทในเครืออัญญาไพศาลอยู่ดี”

“แต่ก่อนจะเข้ารับมอบหมายงานอะไรก็ขอให้ลูกได้ขมนั่นดูนี่ให้หน้าใจ และได้ศึกษางานก่อนนะคะคุณพ่อ”

“ก็...แล้วแต่ความพร้อมของลูกซี...นี่พ่อก็อ่าจะบอกลูกๆกับอาสาสองคนของลูกให้เตรียมตัว”

“เตรียมตัวอะไรคะคุณพ่อ”

“ลูกกลับบ้านคราวนี้พ่อก็คะประกาศอย่างเป็นทางการว่า พ่อจะยกตำแหน่งประธานบริษัทและประธานบริหารให้ลูกกับคุณแม่”

“อืม...แล้วค่อยว่ากันตอนที่สัญญากลับบ้านนะคะคุณพ่อขา”

“อีกนานแค่ไหนกว่าลูกจะกลับ”

เธอแจกแจงเรื่องเวลาในการทำงาน เรื่องสอบและเรื่องทำผลงานที่น่าภาคภูมิใจให้ศิลปินดังมารีอาร์

“น่าจะถึงสามเดือนนะคะ...บอกคุณแม่ด้วยว่าสัญญาคิดถึง แต่สัญญายุ่งมากๆ เลย แล้วถ้ามีเวลาสัญญาจะติดต่อกลับไปเอง”

“ยุ่งขนาดนั้นเลยหรือลูก”

“คะคุณพ่อ”

“โอเค...ดูแลตัวเองให้ดีอย่าให้เจ็บให้ไข้ไปละ อยู่คนเดียว ไม่มีคนดูแลจะลำบากนะลูก”

พ่อลูกคุยกันต่ออีกสองสามประโยค แล้วสัญญานุชก็เป็นฝ่ายขอวางสาย

* * *

ในห้องทำงานของวิศาล ประธานกรรมการและประธานบริหารของบริษัทในเครือ ‘อัญญาไพศาล’ เจ้าของห้องนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างฝ้าเปลวแดดที่เต็นระยิบออกไปไกลสุดตา... ไร้จุดหมาย

ความสุขแรกของนักบริหารคือผลกำไรที่ออกเงยอย่างงดงามของธุรกิจ...สุขนี้วิศาลตั้งความหวังกับมันไม่มากนัก ส่วนสุขรองลงมาของเขาคือความกลมเกลียว สมานสามัคคีของหุ้นส่วน ของผู้บริหารและของพนักงาน ซึ่งอย่างหลังๆ เขาก็ไม่หวังสูงเช่นกัน เพราะสิ่งที่ยากที่สุดในกระบวนการบริหารสำหรับเขาคือ การบริหารคน!!

คนในบริษัทที่บริหารยากที่สุดคือญาติพี่น้อง ที่บางครั้งแบ่งแยกตัวเองไม่ออกว่ายามใดจะทำตัวเป็นพนักงาน เป็นผู้บริหาร หรือยามใดจะลุกขึ้นมาเรียกร้องเอาความยุติธรรมในผลประโยชน์ในฐานะญาติ

เสียงเคาะประตูทำลายภวังค์ของวิศาล แล้วผู้มาเยือนก็เปิดประตูเข้ามาอย่างถือวิสาสะ

“อ้าวคุณวิพุธ ไครอนุญาตให้คุณเข้ามา” เขาตำหนิหนุ่มใหญ่ที่สูงวัยกว่าเขาเล็กน้อย

วิพุธยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วว่า

“เวลานี้พักเที่ยง ฉันถือว่าอยู่นอกเวลางาน”

“นี่จะเข้ามาในฐานะผู้บริหารหรือในฐานะพี่ชาย”

“คุยกันแบบพี่น้องสบายๆ ดีกว่ามั๊ยวิศาล... นายอย่าเคร่งครัดมากนัก”
วิศาลหน้าเครียดขึ้น

“เออละ...เออละ...พี่มาคุยแบบพี่ชายคุยกับน้องชาย...อะ...นี่พี่จะบอกว่าเกาชนี่น่าสนใจมาก ถ้านายอยากจะทำขายเดอะเบสท์ไปอยู่เกาชนี่ รับรองว่ามันจะทำกำไรให้เราอ้อซ่าเลย...มา...มาคุยกัน”

วิพุธรับกางแผนที่เขาถือมาลงบนโต๊ะประชุมเล็กกลางห้องทำงานอันโอ่อ่าของน้องชายร่วมสายเลือด แล้วแจกแจงถึงเนื้อที่บนเกาะซึ่งแต่เดิมเรียกว่าเกาะนางนวลชวนชมแต่ต่อมาเรียกกันติดปากว่า ‘เกาะนวล’ เขาพูดเรื่องการเดินทางและพูดถึงผู้ที่เข้าร่วมธุรกิจ

วิศาลดูไปฟังไป ในใจเขาไม่ได้กระตือรือร้นที่จะอยากลงทุนใดๆ เพิ่มไปกว่าธุรกิจที่มีอยู่ เพราะเขากำลังอยากจะทำ และมอบหมายงานให้กับช่อ-อัญชัน และชญานุช ภรรยาคนเก่งและลูกสาวที่รับปากว่าหลังจบหลักสูตรที่เธอ ‘แอบ’ เรียนแล้วจะรีบกลับมา ขอศึกษาหาความรู้ก่อนจึงจะยอมรับช่วงดูแลธุรกิจแทน

“อืม...พี่พุทธเอารายละเอียดของโครงการนี้ใส่แฟ้มฝากไว้ที่เลขาฯ ผมละกัน ถ้าผมอยากไปดูเมื่อไหร่ผมจะบอกพี่”

“โอเคเลยน้อง” วิพุธสีหน้าผิดหวังเล็กน้อยที่น้องชายไม่กระตือรือร้นเอาเสียเลย แต่เขาก็ไม่ว้ายกำชับว่า

“มีคนอยากได้เยอะนะวิศาลถ้าสนใจก็รีบไปดูสถานที่และวางเงินมัดจำไว้ซะ”

“จะซื้อเสื้อหรือรองเท้า เราต้องได้ลองนะพี่พุด แต่นี่ซื้อเกาะทั้งเกาะ กลางทะเลราคาตั้งห้าสิบบหกสิบล้านแบบนั้นมันก็ต้องขอเวลาตรวจสอบกันหน่อยซี”

“แต่ก็อย่านานนัก พี่เสียดาย กลัวคนอื่นจะเอาไปแล้วทำอะไรดีๆ แข่งกับเดอะเบสท์ของเรา”

เขาหมายถึง The best golden beach resort ที่ชายทะเลอันเลื่องชื่อบางที่ได้ที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก

เสียงเคาะประตูขัดจังหวะการสนทนาของสองพี่น้อง วิพุดรู้สึกหงุดหงิดในทันทีที่เห็นสาวใหญ่ที่ยังคงความสวยสง่า รูปร่างได้สัดส่วนก้าวเข้ามา เธอช่างต่างจากภรรยาเจ้าเนื้อ และเชื่องช้าของเขาเหลือเกินทั้งที่อยู่ไฉนวัย ๔๐ ปลายๆ เหมือนกัน

“อ้าว...สวัสดีค่ะพี่วิพุด คุณงานกันอยู่หรือ...ฉันมารบกวหรือเปล่าคะ”

“ขออภัยชั้นทักทายสามีและพี่ชายสามีก่อนจะตั้งคำถามลงที่วิศาล

“อ้อ...ไม่ได้มีธุระอะไรหรอกก็คุยกันเรื่อยเปื่อย” วิศาลรีบออกตัว

“ใช่ซี...พี่จะมีธุรกิจงานอะไรคุยกับท่านประธานล่ะ พี่มันก็มีแค่ตำแหน่งกับเก้าอี้ แต่ไม่มีอำนาจอะไรนี่นา”

“แหม...พี่วิพุดสมัยนี้ผู้บริหารเขาไม่ลงมือทำอะไรเองหรอก เขาออกคำสั่งอย่างเดียว”

“พี่สั่งเด็กได้ก็แค่ไปชงกาแฟละมั้ง ทีมผู้บริหารส่วนใหญ่เขารอฟังคำสั่งท่านประธาน หรือไม่ก็รองประธาน” วิพุดยังไม่ยอมจบ พอพูดถึงรองประธานเขาก็ปรีรายดาไปทางช่ออัญชัน เห็นแววดาคมเข้มของหล่อนมองเขาอยู่ เขาก็ปรับอารมณ์อย่างรวดเร็ว

“แล้วนี่สองคนจะออกไปทานข้าวกลางวันข้างนอกหรือไง...ตามสบายนะ”

“เปล่าหรอกค่ะ เรากำลังจะไปเยี่ยมคุณทักษะ หุ่นส่วนของเรานะ”

“อ้าว คุณทักษะเป็นอะไร” วิพุดหน้าตาตื่นเมื่อรู้ข่าวของหุ่นอีกคนที่มิคุ้นเท่ากับเขา แต่ไม่เข้ามาเป็นคณะกรรมการบริหารงาน เขาแต่งตั้งบาร์มีหนุ่มใหญ่วัย ๔๐ ต้นๆ มาบริหารแทน

เมื่อนึกถึงหุ่นส่วนรายนี้วิพูนึกถึงอนาคตทันทีว่า ถ้าแสดงน้ำใจต่อกันไว้อาจจะใช้ประโยชน์จากหุ่นส่วนคนนี้ได้ เขาจึงรีบบอกว่า

“ขอรายละเอียดหน่อยชีวิตกาล พี่จะเตรียมของไปเยี่ยมเขาสักหน่อย”

“ผมไปเยี่ยมเขาในฐานะที่มหุ่นส่วน ที่มบริหารและตัวแทนพี่น้องตระกูลอัญญาไพศาลอยู่แล้วครับพี่วิพูน”

“เฮ้อ... จะกีดกันไม่ให้พี่ไปเยี่ยมเขาทำไม”

“ผมแค่ไม่อยากให้พี่เสียเวลา... แต่จะไปผมก็ไม่ว่าอยู่แล้ว” วิศาลส่งกระดาษที่เขาจดรายละเอียดของโรงพยาบาลให้พี่ชาย แล้วเขาก็เดินคล่องแขนช่ออัญชันออกจากห้องไป

วิพูนยิ้มมุมปาก

* * *

ในห้องพักพื้นที่อากาศเย็นฉ่ำ คนใช้ทำหน้าที่งนเมื่อเห็นวิพูนหัวกระเช้าผลไม้เข้ามาเยี่ยม เพราะวิศาลกับช่ออัญชันเพิ่งออกจากห้องไปไม่ถึงสิบนาที แต่เมื่อผู้มาเยี่ยมมีน้ำใจเขาก็รับไว้และพูดคุยด้วยถึงอาการหลังผ่าตัดไส้ติ่ง

“ไม่กี่วันก็เดินปร้อแล้วละคุณทักษะ”

“ครับก็หวังอย่างนั้น มีงานรอผมอยู่เยอะเลย”

“อืม... พูดถึงเรื่องงาน... คุณทักษะคิดว่าการประชุมผู้ถือหุ้นคราวหน้าอยากจะเปลี่ยนแปลงอะไรมั๊ยครับ”

ทักษะขมวดคิ้วมุ่น เขาเป็นคนวัยเดียวกับวิพูน และรู้ความเป็นไปของพี่น้องตระกูลนี้ดีว่า คนที่ได้เรื่องได้ราวที่สุดคือวิศาล การที่วิพูนกับน้องๆ ได้รับแบ่งปันหุ้นจากเจ้าของธุรกิจตระกูลอัญญาไพศาลดั้งเดิมไม่เท่ากันมันก็เป็นตัววัดคุณภาพของคนได้อย่างหนึ่ง... เขาเชื่อมั่นในการทำธุรกิจกับวิศาล แม้จะส่งคนไปทำงานแทน ตัวแทนของเขาก็ยืนยันว่าวิศาลและช่ออัญชันทำงานจริง ชัดเจนตรงไปตรงมา ยังเหมาะที่จะร่วมทุนอยู่

ดังนั้นการมาเยี่ยมใช้ของวิพูน ส่วนหนึ่งทักษะก็ได้ซึ้งในน้ำใจ แต่อีกส่วนก็อดระแวงไม่ได้ เขารีบสรุปว่า

“ขอบคุณมากนะครับคุณวิพูนที่มาเยี่ยม คนเราได้น้ำใจดีน้ำใจกัน

ก็ในยามป่วยไข้เน...แล้วพบกันในอนาคตต่อไปนะคะ”

เป็นอันจบการทำหน้าที่ ‘หาพวก’ ของวิฑู

* * *

คฤหาสน์ ‘อัญญาไพศาล’ ที่กว้างขวางโอ่อ่าหลังนี้ ชั้นล่างปีกหนึ่งของตึกมีห้องรับแขกถึงสามระดับ ใ้รับแขกหลายลักษณะ แบบเป็นทางการ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแขกของวิศาลเขาจะต้อนรับแขกที่ห้องเฟอร์นิเจอร์สไตล์หลุยส์ สี่ครีมสะอาดสะอ้าน ส่วนห้องรับแขกแบบกันเองนั้น ชุดรับแขกเป็นแบบโครงสร้างไม้หุ้มเบาะหนังคลุมทับด้วยผ้าขนสัตว์ คนรับใช้จะเปลี่ยนผ้าคลุมเป็นลวดลายต่างๆ ทุกเดือน คนที่ใช้บ่อยคือวิษณุและวิภาดา สองพี่น้องที่ยังโสดมักจะมีเพื่อนๆ เวะเวียนมาหาบ่อยๆ ส่วนใหญ่จะนั่งเล่นนอนเล่นรอเจ้าบ้านแต่งตัวเพื่อออกไปเที่ยวกัน สำหรับห้องรับแขกแบบที่คนมาเยือนไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าบ้านมากนัก จะเป็นชุดหวายลวดลายสวย ห้องนี้จะอยู่ส่วนหน้า เป็นที่นั่งรอรับงานของพวกพนักงานบ้าง ของคนมาส่งของบ้าง

อีกปีกหนึ่งนั้นเป็นห้องนั่งเล่น สำหรับดูหนังฟังเพลงและเต็นรำค่อนข้างกว้างขวาง ส่วนพื้นที่อีกด้านหนึ่งเป็นห้องอาหารที่จัดโต๊ะไว้สองชุด โต๊ะตัวยาวนั่งได้สิบที่นั่ง ส่วนใหญ่จะตั้งโต๊ะนี้ในวันที่มีแขก ส่วนโต๊ะกลมนั้นเป็นโต๊ะประจำของสมาชิกในบ้าน

อัญญาไพศาลทุกคนยังยึดถือกฎเหล็กของตระกูลคือ ไม่ว่าใครจะนอนตึกตื่นอย่างไร หกโมงเช้าต้องมารวมตัวกันที่โต๊ะอาหาร ประมุขของบ้านนี้คือวิศาล สมาชิกในบ้านมีชื่ออัญชัน วิษณุ และวิภาดา

ส่วนวิฑูกับจรัสศรีภรรยาของเขา ก็ต้องมาตรงเวลาเช่นกัน แม้จะแยกไปอยู่บ้านหลังเล็กเยื้องๆ กับบ้านหลังใหญ่นี้ ตามพันธกรรมของบิดาที่ระบุไว้ว่าบ้านหลังใหญ่เป็นบ้านของวิศาลและครอบครัว ใครที่ยังไม่แต่งงานก็ให้อยู่ในบ้านนี้ได้ ใครออกเรือนก็ให้ไปสร้างบ้านใหม่ในเนื้อที่ที่ระบุไว้ในรั้วเดียวกัน

เช้านี้ทุกคนในบ้านหลังใหญ่มาถึงห้องอาหารเกือบจะเวลาเดียวกัน วิษณุหน้าตาอิดโรยเหมือนคนนอนไม่พอ ส่วนวิภาดาแม้จะแต่งหน้าจัดจ้าน

เพื่อปิดบังความหมองคล้ำของใบหน้า แต่สายตาเข้มดุของวิศาลก็มองทะลุ

“เป็นผู้หญิงมีชื่อ มีตระกูล ไปเที่ยวกลางค้ำกลางคืนบ่อยๆ เดินเหยงๆ อยู่ตามผับแบบนั้น เดียวก็เป็นขี้ปากพวกนักข่าวหน้าสังคม เสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลหมดนะยัยวิ”

“โอ...พี่วิศาล...วิไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะที่จะไปเดินแรงเดินกาอยู่ตามผับนะ วิไปเอนเตอร์เทนลูกค้าบ้าง นักข่าวบ้าง เรื่องงานทั้งนั้น”

“นั่นมันหน้าที่ของฝ่ายประชาสัมพันธ์พวกสาวๆ อายุเย่สิบกว่าเขาทำกันนะไม่ใช่ผู้ใหญ่แบบเธอ”

“โอ้อิโห...พี่วิศาลคะ จังหวะเหมาะมากเลยนะคะที่พี่พูดเรื่องนี้ขึ้นมา” หล่อนเบนสายตาจากพี่ชายคนที่สองมามองคนที่นั่งข้างๆ วิษณุยกคิ้วให้แบบกวนๆ

“ใช่แล้วหน้าที่ประชาสัมพันธ์ พบปะนักข่าวนะมันเป็นเรื่องของเด็กๆ ถ้าคนระดับวิ...และถ้าวิมีตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์ ดูแลแผนการประชาสัมพันธ์ทั้งหมดของบริษัทในเครือเรา วิก็ไม่ต้องไปทำหน้าที่แบบที่เด็กสาวๆ เขาทำกันหรอก...แต่...ตำแหน่งของวิมันเป็นแค่ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ของพาราไดส์”

หล่อนหมายถึง Paradise Hotel ที่เป็นเสมือนกองบัญชาการ

“วินะมีลูกน้องอยู่แค่คนเดียว เราทั้งคู่ต้องดูแลนักข่าวเป็นสิบ ดูไม่ทั่วถึงเขาก็เก็บเอาไปนินทา”

“นักข่าวหรือเพื่อนเที่ยว” วิศาลดักคออีก

“แหม...พี่วิศาลนะ จับผิดวิตลอดเลยนะ...ไม่เห็นไปจับผิดพี่นุ้มั่งเลย”

“เฮ้ย...ไม่เกี่ยวกับฉันนะเว้ย...ฉันอยู่ฝ่ายจัดซื้อที่ปีหนึ่งถึงจะมีโอกาสได้เซ็นเอกสารสั่งซื้อ ได้เบิกเงินก้อนใหญ่ซะทีหนึ่ง”

วิษณุพูดกระทบวิศาลก่อนจะชายตามองช่ออัญชัน พอเห็นแววตา หล่อนวางเปล่าเขาก็หันมาพูดกับน้องสาวที่นั่งใกล้ๆ

“หุ้่นสิบเปอร์เซ็นต์ของคนในบ้านเราเนี่ย คักดีศรีมันไม่เท่าคนนอกตระกูลหรอกนะยัยวิ”

“ยังงั้นนะพี่นุ”

“แกหมายถึงอะไรเจ้านุ” วิศาลถามอย่างเอาเรื่อง

“ผมหมายถึง...เราก็ต้องให้ความสำคัญกับผู้ถือหุ้นนอกตระกูล ส่วนคนในตระกูลก็อย่าได้แคร์” เขาทำเสียงสละบดในตอนท้าย

วิพุธเดินนำจรัสศรีเข้ามาในห้องอาหารทันได้ยินคำพูดของน้องๆ เขาก็นั่งลงพร้อมกับเอ่ยขึ้นแบบปรามๆ ว่า

“อย่าคิดเล็กคิดน้อยซีต่านุ ยัยวิ...การทำธุรกิจของตระกูลเรามันเป็นอย่างนี้มานาน ยุคคุณพ่อท่านก็ให้ความสำคัญกับคนทำงาน...ค่าของคนอยู่ที่ผลของงานไงล่ะ”

“ถูกครับ...พี่พุธเข้าใจถูกแล้ว...และคงเข้าใจดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มันตกมาอยู่ที่ผมเพราะผมทำงานและมีผลงาน และตลอดเวลาเกือบสิบปีที่คุณพ่อจากไปผมก็ยังทำตามคำสั่งของคุณพ่ออยู่...แต่อัญญาไพศาลแต่ละคนยังไม่ได้ทำอะไรให้ช่วยขึ้นมาตามคำสั่งคุณพ่อเลย”

“โอ๊ย...ซีเรียสกันทำไมแต่เช้า...กินข้าวกันเถอะ...อ้อ...คุณศรี...หิวอะไรมาด้วย...โซ่วหน่อยซี”

วิพุธหาทางออกอย่างแนบเนียนด้วยการหันไปถามภรรยา

“อ้อ...วันนี้ดิฉันทำเครื่องดื่มสมุนไพรมาให้ดื่มกันคะ...คุณพุธบอกว่า เป็นสมุนไพรไทยๆ ที่เดี๋ยวนี้คนทั่วไปนิยมดื่มกันคะ...น้ำตะไคร้ ช่วยขับลมลดอาการแน่นท้อง”

หล่อนพูดแล้วก็เหลือบมองสามีเหมือนคนไม่มีความมั่นใจในตัวเอง วิพุธพยักหน้าให้ หล่อนจึงเดินรอบโต๊ะรินแจกจ่ายให้ทุกคน

“กลิ่นหอมดีนะพี่พุธ” วิศาลยกขึ้นสูดกลิ่นแต่ยังไม่ยอมจิบ “ได้มาจากไหน”

“อ้อ...ที่ร้านสมุนไพรจีน ของเพื่อนๆ กันนะ เขาแนะนำสมุนไพรไทยที่เขาสั่งมาขายด้วย เขาจัดชุดที่ดื่มแก้ปวดเมื่อยตามร่างกาย ขับลมอะไรพวกนี้แหละ พวกเรามันคนนั่งทำงาน ท้องไส้มันขดไปขดมา น่าจะเป็นพวกโรคปวดท้อง ขับถ่ายออกไม่หมด...อ้อ...ขอโทษที กำลังจะกินข้าวเข้า

แต่พี่มาพูดเรื่องแบบนี้ น่าเกลียดแย่เลยนะ”

“ลองชิมดูคะคุณศาล” ซ้ออัญชันยกถ้วยชาเล็กๆ ขึ้นชวนสามี

วิพุธยิ้มด้วยความสนใจ

เมื่อวันก่อน หลังกลับจากไปเยี่ยมคุณทักษะ วิพุธก็ขับรถไปเรื่อยๆ และใช้ความคิดอย่างหนักนึกทบทวนเรื่องราวความเหลวไหลของตนเองในอดีตที่ส่งผลมาถึงปัจจุบัน ทำให้หน้าที่การงานและการเงินของเขาไม่ขยับไปไหน สร้างความน้อยเนื้อต่ำใจและถึงขั้นเจ็บใจตัวเองไม่น้อย

แม้วิพุธจะยอมรับว่าตัวเองใช้ชีวิตในวัยหนุ่มแบบค่อนข้างเสเพลลุ่มหลวกับการทำงาน ครั้นเมื่อมีภรรยา เขาและหล่อนยังให้ความอึดเอิบใจแก่บิดาไม่ได้...เขาเองที่ทำให้จรัสศรีมีลูกไม่ได้!!

ภรรยาของวิพุธอายุมากกว่าซ้ออัญชันเพียงสองปี แต่รูปลักษณ์แก่ล้ำหน้าไปมาก ทั้งที่มีสุนีย์ เป็นแม่บ้านดูแลทุกอย่างให้หมดแล้ว หล่อนมีเวลาว่างมากแต่กลับปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่ออกกำลังกาย ไม่ปรุงแต่งตัวเอง ให้ผมเฝ้าผิวพรรณดูดีสมเป็นสะใภ้ใหญ่อัญญาไพศาล แถมหล่อนยังไม่ยอมออกงานกับสามีไม่ว่าจะเป็นงานระดับไหน

จรัสศรีเป็นคนโปรดของพ่อสามีในแง่ที่เป็นแม่บ้านแม่เรือน รู้จักอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเฉยเมยตัว เพราะอดีตหล่อนคือพนักงานฝ่ายธุรการของบริษัทในเครือ เมื่อแต่งงานแล้วก็มาเป็นแม่บ้านและเตรียมพร้อมที่จะเป็นแม่ของลูก ทายาทรุ่นที่สาม...แต่หล่อนโชคร้าย!!

วิพุธมีหล่อนเป็นภรรยาก็เหมือนมีหลักประกันให้ตนเอง เพื่อให้บิดาเห็นว่า เขามีความรับผิดชอบที่เลี้ยงดูผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เขารักให้อยู่อย่างสุขสบาย ทั้งที่แท้จริงแล้วจรัสศรีสุขแต่กาย ไม่ได้สุขใจแม้แต่น้อย

เมื่อวิศาลกลับจากต่างประเทศเขาก็แต่งงานกับซ้ออัญชัน สาวสวยสง่า ดิกรีนักเรียนนอกที่เรียนจบด้านการโรงแรมมาด้วยผลการเรียนที่ดีเยี่ยมและใบรับรองผลการฝึกงานจากโรงแรมระดับห้าดาวของเมืองที่หล่อนไปเรียน หล่อนกลายเป็นสะใภ้โปรด หลังการแต่งงานได้ปีเดียวหล่อนก็มีหลานคนแรก ของตระกูลให้คุณปู่ยิ้ม แม้จะเป็นลูกสาว แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา

‘ถึงเป็นหลานสาวปู่ก็รักนะ...เลือดเนื้อเชื้อไขของวิศาล...ต้องเป็นเด็กดี อยู่แล้ว’

เด็กหญิงชญัญนาซุเป็นขวัญใจคุณปู่อยู่หลายปี จะเรียกว่าคุณปู่เลี้ยงหลานแบบตามใจที่สุดก็ว่าได้

‘พ่อไม่ได้ตามใจหลานสักหน่อย...หลานอยากได้อะไรพ่อให้ได้ก็ให้...จะให้หลานมองของที่อยากได้ตาปริบๆ อยู่ทำไมเรามีตั้งค์ซื้อนี่...โซ่มัย...ชญัญนา’ คนแก่ไม่ยอมรับว่าตนเองทุ่มเทให้หลานสาวมาตั้งแต่ยังแบเบาะจนถึงวัย ๑๐ ขวบ รักหวงและตามใจมากชนิดที่ใครแตะต้องไม่ได้

สัมพันธภาพของสี่พี่น้องตระกูลอัษฎัญไพศาลเริ่มคลอนแคลนหลังการจากไปของบิดาและหลังการเปิดพินัยกรรม เพราะวิศาลกลายเป็นคนที่ได้หุ้นของตระกูลมากกว่าพี่น้อง โดยพินัยกรรมได้ให้เหตุผลอย่างชัดเจนว่า วิศาลคือคนที่ประสบความสำเร็จในการทำงานมากกว่าใคร ส่วนคนที่ได้น้อยนั้นก็ถูกแฉในพินัยกรรมจนไม่มีใครกล้าอ้าปากเถียง

มันเป็นความคับแค้นใจของวิพุธพี่ชายคนโต วิชาญคนรองจากวิศาล และวิภาดาน้องสาวคนสุดท้อง ซึ่งทั้งสองอายุห่างจากพี่ชายทั้งสองคนหลายปี สองพี่น้องเรียนจบมหาวิทยาลัยในเมืองไทยซ้ำเพราะมีผลการเรียนแบบลุ่มๆ ดอนๆ กว่าที่จะจบก็ใช้เวลาห้าถึงหกปี พอไปทำงานในตำแหน่งเล็กๆ ก็บ่นทั้งสองจึงถูกส่งไปใช้ชีวิตในต่างแดนเพื่อฝึกภาษา และเรียนคอร์สสั้นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับงานโรงแรม รีสอร์ท และห้างสรรพสินค้า

พอกลับมาก็ถูกส่งไปทำงานเริ่มจากแผนกเล็กๆ กับบริษัทในเครือ ต่างก็บ่นว่าไม่สมศักดิ์ศรีของทายาทตระกูลอัษฎัญไพศาล ทั้งสองจึงได้รับเงินทุนก้อนหนึ่งจากบิดาให้ไปลงทุนทำธุรกิจที่ตนเองสนใจและคิดว่าอยากทำ วิพุธพอเห็นน้องได้ทุนก็อยากได้บ้าง แต่แล้วเพียงปีเดียวสามพี่น้องก็ผลาญเงินทุนที่ได้รับไปคนละ ๑๐ ล้านหมดเกลี้ยง

เมื่อกลับมาทำงานในแผนกที่อยากทำกับธุรกิจของตนเองผู้เป็นบิดาก็พยายามสอนอย่างใจเย็น แต่ผ่านไปหลายปี ทุกคนก็แสดงธาตุแท้ให้บิดาเห็น วิพุธค่อนข้างโกง ฉวยโอกาส และคอร์รัปชัน วิชาญดีแต่โฉบเฉี่ยวไปวันๆ

ทำงานไม่ค่อยสำเร็จ แต่มีรายการเบิกจ่ายมากมายทุกเดือน วิชาดาก็เอาแต่เที่ยวเตร่มีเพื่อนฝูงมากมาย มีข่าวกระเช้าเข้าแหยในหน้าสังคมทุกอาทิตย์ว่าเป็นเจ้าแม่ปาร์ตี้ เมื่อไม่มีใครดูแลธุรกิจของตระกูลอัญญาไพศาลได้ดีเท่าวิศาล ผู้เป็นบิดาจึงมอบหมายให้วิศาลดูแลธุรกิจแทนเขา แต่งตั้งกันอย่างเป็นทางการ ก่อนที่สี่พี่น้องจะสูญเสียบิดาไปในเวลาต่อมา ประหนึ่งผู้เป็นพ่อจะรู้ว่าหากไม่จัดสรรให้เสร็จสิ้นต้องเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นแน่

หุ่นคนละ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ที่วิพุธ วิษณุและวิชาดาได้รับจากบิดาเป็นมรดกนั้น ทั้งสามแสดงออกชัดเจนว่าไม่พอใจ ถึงขั้นรวมตัวกันจะฟ้องร้องขอแบ่งสมบัติมาจากวิศาล

‘มันถึงขั้นต้องฟ้องร้องเขี้ยวเหรอ...คิดว่าทุกคนยอมรับจากใจจริงตามพินัยกรรมที่คุณพ่อจัดการไว้แล้วซะอีก’

‘พ่อยากให้เกิดความยุติธรรมในหมู่พี่น้อง ในเมื่อมันหารสิ่งลงตัวก็ควรจะทำให้มันลงตัว หมดข้อสงสัย’

แต่ทนายทรงพล ทายาทนายทรงศักดิ์ที่รับเป็นที่ปรึกษาให้กับตระกูลอัญญาไพศาลคัดค้านว่าพินัยกรรมระบุค่อนข้างชัดเจน การฟ้องร้องไม่เป็นผลอะไรแม้แต่จะเสียค่าใช้จ่าย

‘ถ้าจะฟ้องก็ต้องฟ้องตั้งแต่ที่พวกคุณยังไม่เซ็นชื่อรับทรัพย์สินตามพินัยกรรม’

‘ผมว่าทุกคนทำให้มันงอกเงยขึ้นมาได้นะครับพี่พุธ...สิบเปอร์เซ็นต์นี้ ถ้าใครถอนหุ้นออกไปมูลค่ามันเป็นร้อยล้านนะครับ...แต่คุณพ่อไม่ให้ทุกคนขายหุ้น...อย่าลืมหข้อนี้’

คำพูดของวิศาลเป็นไปตามคำสั่งของบิดาททุกอย่าง เขารู้ว่าพี่น้องไม่พอใจที่เขาได้หุ้นมากกว่า แถมยังได้ที่ดินและคฤหาสน์อัญญาไพศาลอีก

หลายปีมาแล้วที่พี่น้องๆ คุยกันแบบเห็นบนนม ประชดประชันบนโต๊ะอาหารเข้า ซึ่งทุกครั้งก็จะเป็นเหตุการณ์สามรุมหนึ่งแต่วิศาลก็อดทน ไม่ต่อปากต่อคำให้เป็นปัญหาใหญ่ตามมา

๓

เช้าวันนิวีศาลเห็นว่า วิพุธดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษบรรยากาศเหมาะที่จะพูดเรื่องสำคัญของชัยภูวนุช เขาเรียกจำเรียงแม่บ้านที่มีหน้าที่คอยดูแลอยู่ในห้องอาหารเช้า ให้ตักอาหารใส่จาน

พอทุกคนเริ่มลงมือรับประทาน วิศาลก็เอ่ยขึ้นว่า

“ผมคิดว่าอีกสองสามเดือนข้างหน้า ถ้าชัยภูมูกลับมา ผมจะมอบอำนาจในการบริหารจัดการเรื่องต่างๆ ให้คุณอัญญกับชัยภูมูาร่วมกันตัดสินใจและบริหารงานต่อไป...ก่อนจะถึงตอนนั้นผมจะต้องประชุมเพื่อแจ้งเรื่องทั้งหมดให้หุ้นส่วนคนอื่นรับรู้ พวกหุ้นนอกตระกูลจะได้ตัดสินใจว่าจะถอนหุ้น จะลดหุ้น หรือร่วมหุ้นกับเราต่อไปแบบเดิม”

“แล้วหุ้นในตระกูลล่ะ” วิพุธถาม

“คุณพ่อบอกว่าเราขายหุ้นหรือถอนหุ้นไม่ได้นี่ครับ” วิศาลตอบเข้มๆ

“เอ๊ะ...พี่ศาลยอมวางมือเร็วขนาดนี้ส่งสัญญาณอะไรหรือเปล่าครับ”

วิษณุพูดโพล่งขึ้นโดยไม่ได้คิดให้รอบคอบก่อนพูด

“ไม่มีสัญญาณอะไร นอกจากการเปลี่ยนมือผู้บริหาร...พี่เชื่อว่าคุณอัญญกับชัยภูมูทำได้”

เขาชายตาไปทางภรรยาที่นั่งไหลตั้งหน้าตรงอยู่ นานๆ จะเหลือบแลดูปฏิกิริยาคนร่วมโต๊ะสักครั้ง...หล่อนรู้ว่าทั้งสามยังไม่แน่ใจ...ตัวหล่อนเองก็งังทำไม่อยู่ๆ วิศาลก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมาโดยไม่บอกหล่อนล่วงหน้า หล่อนจะได้แสดงสีหน้าท่าทางได้ถูก

“ความจริง การอยากวางมือจากการบริหารธุรกิจ คุณศาลเคยเกริ่นไว้เมื่อหลายเดือนก่อน แต่ฉันบอกว่าให้รอชัยภูมูกลับมาก่อน ดูว่าถ้าเขาโตและมีวุฒิภาวะมากพอค่อยพูดกันต่อเรื่องนี้...แต่คุณศาลพูดวันนี้คงมีเหตุผล”

ช่ออัญญชันพยายามพูดให้เป็นกลางๆ อธิบายเพิ่มเติมในสิ่งที่สามีทำ

เพราะวิศาลไม่ใช่คนชอบพูดมาก บางครั้งสั่งการโดยไม่อธิบายอะไรเลยก็จะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์มาเข้าหูว่า ‘บ้าอำนาจ’

“ถ้าที่ศาลคิดอยากและพักจะยกให้คุณอยู่กับชัยญาบริหารผมว่ามันเร็วไป” วิษณุพูดเหมือนหวังดี จนวิษุและวิภาตามองหน้าเขาด้วยความสงสัย แล้ววิภาตาก้รีบโพล่งขึ้นบ้างว่า

“ชัยญายังเด็ก อายุยี่สิบสี่ยี่สิบห้าจะเป็นผู้บริหารแล้วเหอะคะ...ขนาดวิคุณพ่อยังให้ไปทำงานในตำแหน่งต่างๆ ก่อนเลย”

“ก็คุณพ่อฝึกให้เธอรู้อัจฉริยะจากพื้นฐานไล่สูงขึ้นมาไง ถ้าคิดจะเป็นนายคนเธอต้องรู้อะไรเรื่องข้างล่างไล่ขึ้นมา แต่นี่เธอมาหยุดอยู่ไม่ถึงตรงกลางก็แสดงให้รู้แล้วว่าเธอไม่อยากจะเดินต่อ เธอไม่เหมาะที่จะเป็นผู้บริหาร”

“เฮ้อ...พูดไปก็ถูกกัณฑ์จนได้แหละ...กินข้าวแล้วรีบไปดีกว่า”

จรัสศรีพยายามจะช่วยคลายบรรยากาศที่เริ่มจะตึงเครียดด้วยการหันไปสั่งจำเรียงให้รินเครื่องต้มสมุนไพรรสไธแก้วให้ทุกคน

“ดื่มหมดแก้วคะช่วยขับลม” จรัสศรีหันไปชนแก้วกับช่ออัญชัน

“ดื่มขับลมที่ทำให้อารมณ์เสียออกไป อย่างที่คุณศรีว่ากันคะ” ช่ออัญชันเชิญชวนอีกครั้ง

วิษณุปรบมือเบาๆ สามทีแล้วมองหน้าช่ออัญชันด้วยแววตาเป็นประกาย

“คุณอัญณะเก่งเสมอเลยนะครับ...ปรับอารมณ์ได้ทุกสถานการณ์” เขากล่าวชมยื้มๆ เป็นยิ้มแบบมีเลศนัย

ช่ออัญชันเห็นแววตาเช่นนั้นของเขามานานแล้วนับแต่หล่อนเข้ามาเป็นสะใภ้บ้านนี้ มันคือแววตาทะลอม ที่หล่อนไม่เคยบอกวิศาลให้รับรู้ นอกจากจะตอกกลับเองจนเขาหน้าหงายกลับไป

แต่ครั้งนี้หล่อนไม่พูดอะไร นอกจากยิ้มจางๆ ไปรอบโต๊ะอาหาร

“เอาเถอะนะ ใครพลาดเรื่องอะไรก็ไปแก้ไขซะ ส่วนเรื่องที่พูดวันนี้ก็เป็นไปตามนั้นแหละ...ช่วงนี้ชัยญากำลังเตรียมตัวสอบแล้วก็ทำงานส่ง”

“งานอะไรคะคุณศาล” ช่ออัญชันถามขึ้นทันทีด้วยความงุนงงว่าสามีรู้เรื่องของลูกแต่ทำไมหล่อนไม่รู้

“อ้อ...คงเป็นวิทยานิพนธ์ หรือชิ้นงานอะไรของเขานั่นแหละ เขาพูดเยอะเยอะจนฟังไม่ทัน”

“เรื่องสำคัญแบบนี้ไม่ว่าใคร. หาแม่ แต่โทร. หาพ่อมันยังงัยกัน” ซ้ออัญชันบ่นอุบอิบ

วิศาลหัวเราะเข้มๆ แล้วว่า

“เขารู้ว่าคุยกับพ่อเรื่องมันจะจบเร็ว คุยกับแม่เดี๋ยวก็นายาวยืดเขาเสียค่าโทรศัพท์เยอะนะซี”

“ไอ้โห...อีกไม่นานหลานก็จบปริญญาโทกลับมาบริหารงานแทนพี่วิศาลแล้วหรอเนี่ย...อีกหน่อยน้องสาวคนเล็กคนเดียวของพี่ๆ ก็ต้องเปลี่ยนแซมพูใหม่แล้วละมั้ง”

“อะไรของเธอัยวิ” วิพุธถามด้วยความงุนงง

“ก็หัวเน่างะคะพี่พุธ”

“ไอ้โห...มุกเธอนี้ฮากริบเลยนะัยวิ” วิพุธเข่าน้องสาว

“แหม...น้องสาวคนเล็กของเราช่างกล้าเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับหลานสาวนะ” วิษณุเหน็บ วิภาตามองค้อนแล้วย้อนว่า

“อย่าบอกนะว่าพี่นุไม่ได้คิดเปรียบเทียบตัวเองกับหลาน”

พอเห็นน้องสาวเริ่มลามปาม วิพุธก็อาศัยความเป็นพี่ใหญ่ปราม

“รีบกินรีบไปทำงานได้แล้ว อย่ามัวแต่ขบกัดกัน...เดี๋ยวท่านประธานว่าเอา”

สุดท้ายเขาก็เหน็บแนมน้องชาย คนถูกเอ่ยถึงเงยหน้าขึ้นมองพี่น้องแล้วก็ได้แต่ขมวดคิ้วมุ่นด้วยความไม่ชอบใจ

* * *

ที่สวนหย่อมอันเป็นมุมหนึ่งเล่น ชมนกชมไม้ของบรรดาลูกค้าที่มาพักที่ Paradise Hotel แต่ในตอนสายๆ เช่นนี้ยังไม่ค่อยมีใครมานั่งเล่นกันมากนัก วิพุธเดินไปเดินมาอย่างใช้ความคิดและดูค้อนข้างเครียด สักครู่ค่อยยิ้มออกเมื่อเห็นน้องสาวเดินมาที่สวน

“อ้าว เจ้าหนูลัยวิ”